

STORM
in het
KEIZERHUIS

“Storm in het Keizerhuis”

Ramcy Diek

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorgaande schriftelijke toestemming van de schrijfster.

Originele naam: Storm at Keizer Manor

Eerste druk November 2022

Copyright © 2022 Ramcy Diek

www.ramcydiek.com

Omslagontwerp door Damonza.

Acorn Publishing LLC

NL ISBN—E-book 9789464656909

NL ISBN—Paperback 9789464656893

Dank je, José van Winden, mijn editor.
Zonder jouw hulp zou dit boek niet bestaan.

Bedankt Jan Zwaaneveld, voor
Ode aan de Bollenstreek,
Een prachtig gedicht over mijn geliefde geboortestreek,
de zee, en de duinen.

Bedankt Shelley Tegen, de eerste die in me geloofde.

En bedankt lieve Rolf, Mondo en Cody.

ODE AAN DE BOLLENSTREEK

*De duinen draaien krullen in de horizon.
Het land is hier een jonge blonde meid
wier lokken deinen op de wind van zee.
Zo traag, zo hemeltergend traag dat enkel
God het ziet. En kijk eens hoe ze haar*

*gezicht heeft opgemaakt in oorlogskleuren,
paars en roze, geel en rood,
en hoe het spotlacht
naar de regenboog.
Haar parfum wolkt zo loom
als een slaapdrongen geest over de zandgrond.
Haar huid is onverwoestbaar jong.*

*Koude wolkenkoppen kijken waakzaam toe
vanuit de verte, druipen mokkend af
en smijten als kwajongens wat met hagel,
met een bliksemstraal.
Hun prooi ontsnapt;
die is te angstaanjagend levend,
te mooi om dood te gaan.*

Jan Zwaaneveld

Hoofdstuk 1

Met één hand pakte Annet haar mobiel en drukte op een sneltoets. Met haar andere hand reikte ze in een boodschappentas.

‘Is het ook maar een moment in je opgekomen dat ik het op prijs had gesteld als je thuis zou zijn?’ Haar boodschappen belandden met overdreven veel lawaai op het versleten formica aanrechtblad. Boter, chips, stokbrood, Franse kaas, een fles Cabernet Sauvignon en twee hazelnootgebakjes.

‘Waarom maak je zo’n drukte?’ protesteerde Forrest aan de andere kant van de lijn. ‘Het is toch nog niet zo laat?’

Ze keek op de ronde keukenklok boven het raam.

‘Het is bijna half zeven!’

‘Wow, zo laat al? Dan kan ik maar beter naar huis komen.’

Ze vernauwde haar ogen.

‘Dat lijkt mij ook! Trouwens, waar zit je?’

‘Ik leg het wel uit als ik thuis ben,’ antwoordde hij. Zoals altijd bleef hij rustig.

Annet duwde wat losse haren van haar voorhoofd en zuchtte hoorbaar.

‘Vergeet niet dat je Chinees zou halen.’ Haar toon was liefjes, hem rustig de tijd gevend om de woorden tot zich door te laten dringen, voordat ze schreeuwde, ‘Rotzak!’ en de verbinding verbrak.

Met een verongelijkt gezicht zakte ze neer op de gammele kruk aan de eetbar in de keuken.

Hoe kon hij zomaar vergeten dat het vandaag haar vijftiwintigste verjaardag was? Ze hadden het gisteravond uitgebreid samen besproken. Zij zou onderweg van haar werk naar huis boodschappen doen, en hij zou haar favoriete maaltijd, kip kerrie met witte rijst, ophalen bij de Chinees aan de Dorpsstraat. Hij had met zijn hand op zijn hart beloofd dat alles klaar zou staan voor een ontspannen en intieme avond samen tegen de tijd dat ze thuis kwam.

Het gerinkel van haar mobiel bracht haar terug naar het heden. Ze keek naar de nummerweergave. Gelukkig was niet iedereen haar verjaardag vergeten.

‘Hoi, mam,’ antwoordde ze vrolijk, zich schrap zettend voor de lange monoloog die ongetwijfeld zou volgen.

‘Van harte gefeliciteerd, lieverd. Heb je een fijne dag gehad?’ Voordat ze kon antwoorden begon haar moeder alweer te praten. ‘Je gelooft niet wat er gisteren gebeurde. Kan je je Paula nog herinneren, die bij mij aan de overkant woont? Die oude vrouw met dat uitgegroeide geblondeerde haar en die twee zwarte poedels? Moet je luisteren. Ze stapte in haar auto tijdens het spitsuur. Dat rode monster met die grote banden. Ik heb geen idee waarom een oud omaatje zoals zij in zo’n idioot grote auto rijdt. Maar dat terzijde. Ze vloog achteruit haar oprit af en reed zonder te kijken de weg op. Midden tussen het drukke verkeer. Een of andere saaie vierdeur sedan knalde meteen bovenop haar. Zijn hele voorkant zat in elkaar. Toevallig stond ik buiten en zag het allemaal gebeuren. De man’

Annet sloot haar ogen, hopeno dat ze het geduld kon opbrengen om haar moeders monoloog uit te horen.

‘Klaas is toch zo’n leuke vent. Wat vind je ervan?’

‘Uh, geweldig,’ mompelde ze, zich realiserend dat ze een groot gedeelte van haar moeders relaas had gemist.

‘Hij heeft me uit eten gevraagd. Ik ben me nu aan het omkleden en dacht die witte minirok met de zonnebloemen aan te trekken. Die heb ik laatst bij de kringloop gekocht. Ik heb er nog een mooie groene bloes bij. Als ik hem nadat we gegeten hebben nog steeds leuk vind, kan ik een extra knoopje los maken.’

Annet zag het zo voor zich. Haar moeder die zat te flirten met haar volgende prooi in een poging hem te verleiden met haar rood gestifte lippen en strakke kleren, overdreven lachend als een verliefde tiener.

‘Dus als ik het goed begrijp, ga je vanavond uit met een man die je amper vijf seconden kent?’

Haar hele leven had Annet de mannen zien komen en gaan. Niet één van haar moeders liefdesrelaties had langer geduurd dan een paar jaar, die met haar vader inclusief. Het deed haar hart pijnlijk samenknijpen. Ze schudde het nare gevoel resoluut van zich af. Waarom zou ze zich druk maken over het verleden? Ze kon het toch niet veranderen.

‘Doe nou niet alsof je preuts bent,’ zei haar moeder kortaf. ‘Ik ken je beter dan je jezelf kent. Als het erop aan komt, dan ben je precies zoals ik.’

‘Natuurlijk, mam.’ Ze was niet geïnteresseerd in een nieuwe preek, over hoeveel ze met elkaar gemeen hadden, want niets was minder waar. Forrest was juist haar eerste en hopelijk enige liefde.

‘Ik snap niet dat Forrest je nog steeds niet heeft laten zitten voor een ander,’ ging haar moeder door. ‘Je bent zoveel weg voor je werk en als je thuiskomt ben je altijd te moe voor iets gezelligs. Die arme jongen. Hij heeft een warme vrouw nodig, die hem af en toe lekker verwent.’

‘Oh, ik geloof dat ik hem thuis hoor komen. Leuk dat je gebeld hebt, mam. Ik moet gaan.’ Ze beet op haar lip in de hoop dat haar moeder niet merkte dat ze loog.

‘Ja, je hebt vast iets beters te doen dan naar mij te luisteren,’ was het botte antwoord.

Eerlijkheid was een deugd, maar voor iemand met een eigen mening en het hart op de tong, gaf het regelmatig problemen. Daar wist Annet alles van. Als ze in iets wel op haar moeder leek, dan was het dat ze allebei hun woordje klaar hadden.

Haar moeder maakte een kusgeluid.

‘Dag lieverd. Ik hou van je en zal vanavond met Klaas op je proosten.’

Annets nek gloeide van de warmte en zweetdruppeltjes gleden tussen haar borsten door naar beneden.

‘Dag, mam. Ik hou ook van jou.’ Ze verbrak de verbinding, trok haar dikke wollen trui uit, en hing hem over de barkruk. Met twee handen wuifde ze haar verhitte gezicht koelte toe. Hoe kon haar moeder haar zo veroordelen? Wat wist zij over haar leven met Forrest, hun relatie, en wat ze tussen de lakens deden? Helemaal niets!

Op zestienjarige leeftijd was Annet midden in het schooljaar verhuisd naar Duindam, een klein plaatsje aan de kust, samen met haar moeder en toenmalige vriend, Bart of David? Het was

onmogelijk om bij te houden. Tijdens het eerste lesuur op haar nieuwe school was Forrest in haar leven gekomen. Hij was lang en mager, zijn blonde haar krulde om zijn oren en zijn gezicht zat onder de puistjes. De les was al begonnen en hij probeerde ongemerkt naar binnen te sluipen. Met zijn ogen gericht op de onderwijzer in plaats van de grond, struikelde hij over zijn eigen voeten en belandde met veel kabaal in de lege stoel naast haar. Zijn schaamte, gefluisterde verontschuldiging en glimlach vonden direct een weg naar haar hart. Ze was voor de eerste keer in haar leven verliefd.

Het geluid van de sleutel in de deur bracht haar terug in het hier en nu.

‘Annet, mijn liefje, waar zit je?’ Gekleed in zijn beste kleren, een zwarte broek, lichtgrijs overhemd en cowboylaarzen, liep Forrest het appartement in.

‘Ruik eens,’ zei hij en hij opende de plastic tas met het logo van het Chinese restaurant. De geur van kerrie, uien, groenten en rijst vulde de keuken. Hij zette de tas op het aanrecht, draaide zich om en nam haar in een warme omhelzing.

‘Gefeliciteerd, lieflijk,’ fluisterde hij in haar oor. Zijn lippen knabbelde zachtjes aan haar oorlel. ‘Ik had totaal onverwacht een sollicitatiegesprek. Dat excuus is goed genoeg, hoop ik.’

Ze leunde tegen hem aan. In zijn armen genoot ze van de geur van de deodorant die ze altijd voor hem kocht. Toen duwde ze hem met beide handen van zich af.

‘Sorry, Forrest. Ook al vind ik het geweldig dat je een sollicitatiegesprek had, het is geen goede reden om mijn verjaardag te vergeten.’

Overdreven jammerend zakte hij met één knie op de grond, zijn blauwe ogen wijd open, alsof hij zwaar geschokt was.

‘Wat kan ik doen om het goed te maken? Ik doe alles. Wat je maar wilt.’

Hij pakte haar hand en overlaadde die met kusjes. Langzaam werkte hij zijn weg op naar haar pols en de zachte huid van haar onderarm, haar stukje bij beetje dichtert naar zich toetrekend.

‘Doe toch niet zo raar,’ zei ze terwijl ze zich los probeerde te maken uit zijn sterke greep. Maar hij liet haar niet gaan. Het volgende moment verloor ze haar evenwicht en viel bovenop hem. Ze rolden over de koude zwart-witte vinyltegels. Hij sloeg zijn armen om haar slanke lichaam en vond haar lippen in een warme kus.

‘Wat doe je?’ protesteerde ze onder zijn zoekende handen, vechtend tegen het verlangen dat opborrelde.

‘Ik laat je niet gaan voordat je me vergeven hebt,’ fluisterde hij tussen twee kussen in.

Haar weerstand brak onder zijn charmante, scheve glimlach en haar hart begon sneller te kloppen door de liefde in zijn ogen. Hij wist haar nog altijd te verleiden. Het was onmogelijk om boos op hem te blijven.

‘Als ik je nou eens laat zien hoeveel ik van je hou,’ stelde hij voor. Zijn handen gleden onder haar T-shirt en masseerden sensueel de gespannen spieren in haar schouders. ‘Denk je dat je me dan kan vergeven?’

Ze wilde protesteren. De liefde bedrijven op de keukenvloer, midden in de winter, terwijl het eten koud stond te worden, was helemaal niets voor haar. Maar de woorden van haar moeder speelden door haar hoofd. Misschien moest ze inderdaad wat

gemakkelijker zijn, wat zorgelozer. Verrast merkte ze dat het werkte. Een golf van passie overspoelde haar en een zachte kreun ontsnapte aan haar keel.

‘Misschien is het toch zo slecht niet wat je me te bieden hebt.’

Haar lichaam kwam tot leven onder zijn aanraking. Ongeduldig zochten haar vingers de knoop van zijn spijkerbroek en morrelden aan zijn gulp.

‘Zo ken ik je weer,’ ademde hij in haar nek. Met gemak hielp hij haar uit haar broek en slipje, en duwde de kledingstukken tussen haar blote billen en de harde vloer. Ze merkte het niet eens. Haar bloed raasde door haar aderen. Ze wilde hem, ze had hem nodig.

‘Wacht,’ zei hij. Hij probeerde genoeg afstand tussen hen te creëren zodat hij zich uit haar greep kon los maken.

Bloed gonsde in haar oren. ‘Wat?’

‘Condoom.’

Bang om de ongekende passie te verdrijven, protesteerde ze. ‘Ga niet weg.’ Zo had ze zich nooit gevoeld. Haar vingers verkenden de spieren van zijn rug en ze drukte haar bekken tegen hem aan in een ongetemd verlangen. ‘Ga verder.’

‘Weet je het zeker?’ zuchtte hij, naar adem snakkend.

Zonder enige terughoudendheid gaf ze zich aan hem over en seconden later waren ze één.

Nadat hun intense passie was bevredigd schoot Annet geschrokken overeind.

‘Oh, nee! Waarom heb ik je niet de tijd gegeven om dat condoom te pakken?’

Ze sprong op en graaide haar kleren bij elkaar.

‘Ik ga douchen om de eventuele, ongewenste gevolgen voor te zijn.’

Ze rende naar de badkamer, Forrest achterlatend op de keukenvloer. Hij had maar half geluisterd naar haar paniekerige geklets en bleef even liggen, nagenietend van hun hartstochtelijk samenzijn. Daarna volgde hij haar. Annet stond al onder de douche zich grondig tussen haar benen te poetsen met een washandje vol met zeep.

‘Dat helpt niets, lieverd. Dat weet je net zo goed als ik,’ zei hij. Vol bewondering keek hij naar haar prachtige naakte lichaam. Haar lange benen, glanzende huid en volle borsten. Hij was een gelukkig man dat hij haar de zijne mocht noemen. Ze was beeldschoon.

‘Dat weet ik wel,’ antwoordde ze met paniek in haar ogen. ‘Maar ik moet toch doen wat ik kan?’

Hij zag hoe overstuur ze was en stapte bij haar onder de straal. Liefdevol trok hij haar natte lichaam tegen zich aan.

‘Maak je geen zorgen. Het was maar één keer.’ Zijn lippen zochten de hare in een poging om haar af te leiden.

‘Eén keer kan genoeg zijn,’ antwoordde ze ontdaan. Ze bevrijdde zich uit zijn armen en stapte onder de douche vandaan.

‘Kom er weer onder,’ protesteerde hij. ‘Ik wil dat je mijn rug wast.’

Annet trok een schone handdoek uit het badkamerkastje.

‘Een andere keer. Ik beloof het.’ Met bruuske bewegingen begon ze zich af te drogen. Het was duidelijk dat de romantische stemming in rook was opgegaan.

‘Ik zou het helemaal niet erg vinden als je in verwachting zou raken,’ zei hij. ‘Het lijkt me geweldig om vader te zijn.’

‘Ja, echt geweldig,’ antwoordde Annet. Ze rolde met haar ogen voordat ze de badkamer verliet en hem overliet aan zijn eigen gedachten.

‘Ik snap niet waarom jij vindt dat de tijd rijp is voor een baby,’ zei Annet toen Forrest de keuken inliep. Zijn haren dropen nog.

De magnetron piepte en ze opende het deurtje om hun opgewarmde Chinees te pakken.

‘Ik ben pas net vijftientig. We hebben tijd genoeg.’

Hij volgde haar de huiskamer in met de fles Cabernet en twee wijnglazen. Ze waren nu allebei gekleed in een joggingbroek en slobbertrui en zonken neer op hun ribfluwelen bank.

‘Daarbij kunnen we maar net rondkomen van mijn salaris,’ vervolgde Annet. ‘Iedere cent gaat op aan huur, eten, elektriciteit, autoverzekering, enzovoort. We hebben niet eens geld voor luiers.’

‘Je hebt gelijk,’ zei Forrest met een strak gezicht. Hij schonk de wijn in en reikte haar een glas aan. ‘Zolang ik werkeloos ben kunnen we ons inderdaad geen baby veroorloven. Verdorie, die waardeloze economie. En dat sollicitatiegesprek van vanmiddag liep ook op niets uit. Wat een arrogante rotvent was dat.’

Ze aten in gedachten verzonken.

‘Ze zoeken bij de Keukenmart naar personeel. Misschien moet ik zoiets proberen,’ zuchtte Forrest na zijn laatste hap. ‘Of bij de drogist. Daar zoeken ze nog vakkenvullers.’ Hij hield de fles omhoog. ‘Nog een glas?’

Zij bedankte en hij schonk zichzelf een tweede glas in.

‘Ik meen het serieus, Annet. Nu ik eindelijk afgestudeerd ben is het tijd dat ik wat geld binnen breng, maar door de recessie heeft niemand een jonge, beginnende architect nodig. Ik denk dat ik iets

anders moet gaan proberen.’ Hij stond op, pakte hun lege borden en verdween naar de keuken.

Annet vouwde haar benen onder zich en nestelde zich in de hoek van de bank. Wat hij zei, was waar. Hij had nog geen cent bijgedragen. Maar dat was niet zijn schuld. Zij had erop aangedrongen dat hij ging studeren, iets waar zij zelf helemaal geen interesse in had. Alles wat zij wilde na het behalen van haar diploma, was een baan zoeken en samenwonen om aan de dramatische liefdes van haar moeder te ontsnappen. Ze werd direct aangenomen in de souvenirwinkel van het Keizerhuis. Het museum lag net buiten het dorp, met de fiets was ze er in een kwartiertje. Met haar contract op zak vonden ze al gauw woonruimte in appartementencomplex Het Witte Kasteel. De naam suggereerde heel wat, maar het gebouw was een aanfluiting. De appartementen waren klein en gehorig. De meeste huurders waren uitkeringsgerechtigden, alleenstaande moeders, ex-verslaafden, en onsuccesvolle artiesten. Met haar minimumloon was het echter het enige dat ze zich konden veroorloven.

‘Je bent cum laude geslaagd, Forrest. Daar moet je trots op zijn,’ antwoordde ze toen hij terugkwam met in iedere hand een schoteltje met een hazelnootgebakje. ‘En die goede baan komt op een gegeven moment vanzelf wel.’

Hij zakte naast haar neer op de bank, nam een grote hap, en likte zijn lippen af. ‘Dit gebakje is bijna net zo zoet als jij.’

Ze kneep hem liefdevol in zijn arm.

‘Je bent veel te goed voor mij. Weet je dat?’

Hoofdstuk 2

In de laagste versnelling trapte Annet tegen de harde westenwind. De luttele vier kilometer van haar appartement naar haar werk leken vandaag oneindig lang te duren. Fijn zand geselde haar gezicht en ze kneep haar ogen tot spleetjes. Ze kon het zout van de zee op haar lippen proeven.

Ze kwam van haar zadel omhoog om het laatste duin te bedwingen en suisde aan de andere kant over de lange oprit naar beneden, de parkeerplaats van het Keizerhuis op.

Het landhuis was gebouwd rond 1850 en had de tand des tijds goed doorstaan. Het stond ferm en trots aan de rand van de duinen, net buiten Duindam. Oorspronkelijk was het gebouwd als buitenhuis voor de welgestelde familie Keizer die in de nabijgelegen stad Heemstad woonde. Tegenwoordig was het in gebruik als museum, gewijd aan de collectie olieverfschilderijen van Alexander Keizer. Hij was een lid van de familie en een beroemde negentiende-eeuwse schilder.

Annet sprong bij de overdekte fietsenstalling van haar zadel. Ze zette haar fiets op slot, rende de vijf treden op naar het bordes en duwde de zware eikenhouten deur open.

In de statige hal, achter de balie van de receptie, zat Beverly. Bij het geluid van Annets naderende voetstappen op de marmeren vloer keek ze op.

‘Je bent zeker met de fiets,’ zei ze afkeurend.

In tegenstelling tot Annet, die de voorkeur gaf aan een spijkerbroek met een T-shirt, zag Beverly er altijd tiptop uit. Vandaag droeg de jonge vrouw een donkerblauwe rok met bijbehorend jasje en een witte bloes met roesjes. Om haar nek hing een bloedkoralen ketting. Ze was perfect opgemaakt en het leek alsof ze rechtstreeks van de kapper kwam.

Annet haalde haar vingers door haar lange blonde haren. Door de wind was het een grote klittenbende en vergeleken met Beverly was haar verschijning verre van chic.

‘Forrest had de auto nodig,’ legde ze uit. ‘Hij is weer hard op zoek naar werk. Het wordt tijd ook dat hij wat vindt, want anders gooi ik hem het huis uit.’

Beverly sloeg haar hand voor haar mond en keek haar met grote ogen aan.

‘Meen je dat?’

‘Nee, natuurlijk niet. Het was een grapje, Beverly.’ Met een zucht trok Annet haar winterjas uit. ‘Ik redde het bijna niet over het laatste duin. De wind blies me bijna ondersteboven.’

‘Jij altijd met je flauwe smoesjes,’ snauwde Beverly.

Bij het zien van Annets vragende blik kwam er een genoegzaam lachje op haar gezicht. ‘Je bent zeker vergeten dat er vanochtend om negen uur een belangrijke vergadering is.’

Normaal gesproken vergat Annet niets, maar ze had slecht geslapen. De hele nacht hadden geld en baby’s door haar hoofd gespoekt en ze had geen seconde meer aan de vergadering gedacht.

‘Zijn ze al begonnen?’ Ze liep om de balie naar haar kantoor.

Beverly volgde haar met haar ogen.

‘Je gaat toch zeker niet zo naar binnen? Je hebt jezelf overtroffen.’

In een van de pijpen van Annets spijkerbroek zat een scheur en haar trui had een grote rode letter F op de voorkant. Forrests moeder had de trui voor haar zoon gebreid, maar hij had het niets gevonden. Hij hield niet van wollen truien. Annet had hem met liefde overgenomen.

‘Kam in ieder geval je haren en doe lippenstift op,’ adviseerde Beverly haar. Met een laatdunkend gebaar draaide ze haar stoel en begon op het toetsenbord van haar computer te klikken.

Annet checkte de tijd op haar mobiel. Het was al vijf over negen. In haar kantoor pakte ze een kladblok en pen en vloog de hal in naar de vergaderruimte. Het was te laat om iets aan haar verschijning te verbeteren. Ze moesten het er maar mee doen.

De gelamineerde tafels in de vergaderkamer stonden in een U-vorm. De geur van verse koffie en speculaas hing in de lucht. De meeste aanwezigen nog stonden met elkaar te praten, dus de vergadering was gelukkig nog niet begonnen.

Annet pakte een papieren bekertje en schonk zichzelf een kop koffie in voordat ze in de lege stoel naast Daniël Mokkenburg schoof. Daniël was de directeur van het museum en al zeven jaar haar baas. Zijn blik was gericht op het scherm van de laptop die voor hem op de tafel stond. Met haar elleboog gaf ze zijn arm een klein duwtje. ‘Hoi.’

‘Hoi,’ zei hij terug. ‘Fijn dat je er bent.’

‘Ik zou het voor geen goud willen missen.’

Daniël glimlachte, sloot zijn laptop, en kuchte om de aandacht te trekken.

‘Welkom allemaal. We zijn aan de late kant, dus laten we snel beginnen.’

Nadat iedereen had plaats genomen opende Daniël officieel de vergadering.

‘Zoals jullie zien hebben we vanochtend een belangrijke gast in ons midden. Daarom wil ik iedereen graag kort introduceren.’

Annet keek op van haar notulen. Ze had de oudere dame, die verstopt zat achter de brede schouders van een mannelijke collega, nog niet opgemerkt. De dame knikte en wuifde vriendelijk naar iedereen. Haar lange goud met turquoise oorbellen zwierven heen en weer. Bijpassende ringen decoreerden haar vingers.

‘Dames en heren, dit is mevrouw Carolien Rothschild. Ze is een van de belangrijkste donateurs van het museum en een directe afstammeling van Alexander Keizer. Ze woont sinds kort op het Keizerlandgoed in Heemstad.

Annet had nog nooit zo’n opvallende vrouw gezien. Haar paarse haar zat gerold in een losse knot op haar hoofd. Om haar hals en polsen hingen intrigerende kettingen en armbanden en haar kleurrijke kleding in verschillende lagen deed Afrikaans aan.

‘Mevrouw Rothschild is hier vandaag,’ ging Daniël verder, ‘om haar hulp aan te bieden bij de organisatie van het tweehonderdjarig bestaan van het Keizerhuis op achttien mei. Ze zal ons alles vertellen over een expositie die ze speciaal voor deze gelegenheid wil opzetten.’

De aanwezigen knikten goedkeurend en mompelden woorden van welkom. Daniël stelde hen daarna voor met hun naam en een functieomschrijving. Hij eindigde met Annet.

‘Dat brengt me bij mijn onmisbare, getalenteerde assistente, Annet Sherman, die ook alle marketing en communicatie verzorgt. Mevrouw Rothschild, mag ik u nu het woord geven?’

‘Natuurlijk. Dank je, Daniël.’ Met een glimlach keek ze de tafel rond. ‘Geweldig om jullie allemaal te leren kennen. Zoals jullie je kunnen voorstellen, draag ik het museum een warm hart toe.’ Ze schraapte haar keel en dronk een slokje water. ‘Naast mezelf zijn er helaas nog maar weinig nazaten van Alex Keizer in leven. Mijn broer Gerard Keizer is kortgeleden overleden, en op mijn kinderen en kleinkinderen na, zijn er slechts enkele verre neven en nichten.’

‘Gecondoleerd met het verlies van uw broer, mevrouw Rothschild,’ zei een van de aanwezigen.

Ze pakte een minuscuul zakdoekje en bette haar ogen.

‘Mijn broer was langdurig ziek. Zijn afscheid kwam niet onverwacht, maar hij heeft een grote leegte achter gelaten.’

‘Woont u al lang op het Keizerlandgoed in Heemstad?’ vroeg Sofia Henderson, de boekhoudster van het museum.

‘Nee, ik heb praktisch mijn hele leven in het buitenland gewoond en ben pas bij mijn broer ingetrokken toen hij ziek werd. Dat gebeurde ongeveer twee jaar geleden. Hij was recent weduwnaar geworden en had helaas geen kinderen. Maar ik ben wel op het landgoed opgegroeid. Ik heb er een geweldige jeugd gehad.’ Ze pauzeerde om nog een traantje weg te pinken. ‘Sorry,’ verontschuldigde ze zich, ‘af en toe krijg ik het nog even te kwaad.’ Ze rechtte haar schouders. ‘Genoeg over mezelf. Ik ben hier vandaag om iets te vertellen over de uitgebreide collectie van achttiende- en negentiende-eeuwse poppen die mijn moeder haar hele leven heeft verzameld.’

Ze trok de doos die al die tijd voor haar op de tafel had gestaan naar zich toe en opende hem. Heel voorzichtig haalde ze er een pop uit met een porseleinen hoofdje en handjes. De pop was gekleed in een lange goudgele satijnen jurk afgewerkt met bruine randjes. ‘Ik wil deze pop laten zien, omdat het een van de mooiste exemplaren is.’ Ze zette een houten standaard, waardoor de pop rechtop kon staan, midden op de tafel. ‘Alle authentieke negentiende-eeuwse kleding is met de hand gemaakt, inclusief haar leren schoentjes, hoed en kanten parasol.’

Mevrouw Rothschild legde haar ideeën voor de tentoonstelling aan hen voor, waarna de vergadering meer algemeen werd. Na twee uur stak Daniël zijn hand op.

‘We hebben veel besproken vanochtend en gaan ermee aan de slag. Ik stel voor dat we volgende week woensdag rond dezelfde tijd weer hier zijn zodat iedereen verslag kan doen van de vorderingen.’

Stoelpoten schraaptten over de vloer toen de aanwezigen opstonden en de vergaderruimte verlieten.

‘Annet?’ vroeg Daniël. ‘Wil jij mevrouw Rothschild meenemen naar de Stormzaal? Ze wil daar graag haar poppen tentoonstellen. Misschien kun je de details met haar bespreken? En als jullie klaar zijn, breng je haar dan naar mijn kantoor? Ik wil haar graag mee uit lunchen nemen.’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Annet, terwijl ze haar papieren bij elkaar schoof.

Daniël hielp mevrouw Rothschild uit haar stoel.

‘Tot straks,’ zei hij met een knikje en liet hen alleen.

‘Fijn om kennis te maken, Annet,’ zei mevrouw Rothschild. ‘Daniël is erg te spreken over je inzet en werkzaamheden.’

Annet keek met een glimlach op de dame neer. Ze stak met kop en schouders boven haar uit.

‘Ik kan me geen betere werkgever wensen,’ zei ze.

‘Is het waar dat je begon als verkoopster in de souvenirwinkel en dat je jezelf in korte tijd hebt opgewerkt tot Daniëls secretaresse?’

Annet opende de deur van de vergaderruimte en ging haar voor de hal in.

‘Klopt. Vanaf de eerste dag dat ik hier begon te werken, had ik het enorm naar mijn zin. Ik greep iedere kans op meer verantwoordelijkheid met beide handen aan.’

‘Dan ben je vast geïnteresseerd in kunst?’

Ze bereikten de balie waar Beverly haar perfecte nagels met een vijl aan het bijwerken was. Een groepje museumbezoekers stond van een afstandje aarzelend naar haar te kijken.

‘Die mevrouw achter de balie helpt u graag,’ zei Annet met luide stem, haar aversie voor Beverly verbergend achter een innemende glimlach. Daarna wendde ze zich weer tot mevrouw Rothschild.

‘Toen ik in het Keizerhuis kwam werken, wist ik niets van kunst. Daar kwam al gauw verandering in. Ik ben zelfs een schilderlessen voor beginners gaan volgen, maar kwam al gauw tot de ontdekking dat niemand op mijn probeersels zat te wachten.’ Bij de herinnering schoot ze in de lach. ‘Ik bracht er niets van terecht.’

‘Ik heb het talent van mijn voorvader ook niet geërfd,’ glimlachte mevrouw Rothschild. Ze wees om zich heen. ‘Kijk eens naar de architectuur, het complexe houtsnijwerk van de sierlijsten en lambrisering, het majestueuze trappenhuis en het gedetailleerde stucwerk van de plafonds. Het is zo’n magnifiek gebouw.’

‘U hebt helemaal gelijk. De architect moet erg getalenteerd zijn geweest. Er is aan ieder detail zoveel aandacht en liefde besteed. Het

getoonde vakmanschap ademt de pracht en praal van vervlogen tijden.’

Vanuit de hal liepen ze een lange zuilengang in die vol hing met schilderijen. Aan het eind van de gang gaven twee grote eikenhouten deuren toegang tot de Stormzaal. Een van de deuren ging open toen ze dichterbij kwamen. Een groepje bezoekers kwam naar buiten. De laatste bezoeker hield galant de deur voor hen open en ze liepen naar binnen.

De Stormzaal imponeerde door het hoge plafond. Zonlicht kwam binnen door de glas-in-loodramen en kleurde de muren. Het was alsof ze een kerk binnen liepen, waarin de stilte alleen verstoord werd door hun voetstappen op de roestkleurige vloertegels en het gefluister van de andere bezoekers.

De vrouwen stopten in het midden van de zaal en keken naar een schilderij dat de achterste muur domineerde. Het toonde een slanke vrouw gekleed in een lange, witte jurk, die veel weg had van een nachtjapon. Ze hield de hand vast van een jong meisje in soortgelijke kleding. Ze liepen door een verlaten landschap tijdens een zware onweersstorm. Onheilspellende donkere wolken en bliksemschichten dreigden in de achtergrond. Hun kleding was doorweekt en plakte aan hun lichamen. Hun lange haren hingen steil naar beneden en waren donker van de regen. Het leek alsof ze doelloos rondzwierven, een radeloze uitdrukking op hun bleke gezichtjes. Het schilderij had de naam ‘Verdwaald in de Storm’. Het was Alex Keizers meesterwerk.

‘Ik heb dit schilderij al heel vaak gezien, maar iedere keer weer beneemt het me de adem,’ verbrak mevrouw Rothschild de stilte. ‘Wat ben ik trots dat ik Alex Keizer mijn voorvader mag noemen. Wat een ongelooflijk getalenteerde schilder was hij.’

Annet keek naar het huiveringwekkende tafereel. Hoewel het een prachtig schilderij was, kreeg ze iedere keer kippenvel als ze ernaar keek. Met moeite slikte ze de beklemming in haar keel weg en wendde haar blik af.

‘Ja, dat was hij zeker.’ Toen dwong ze haar gedachten terug naar het heden. ‘Wat had u precies in gedachten voor de expositie?’

Hoofdstuk 3

‘Je bent in verwachting,’ bevestigde de dokter.

Annet was de laatste weken moe en misselijk wakker geworden. Het beïnvloedde haar stemming, en niet ten goede. Dat haar neerslachtigheid te maken had met haar vrees voor een zwangerschap realiseerde ze zich terdege. Desondanks kwam de uitslag als een grote klap.

Met gemengde gevoelens van angst, opwinding en blijde verwachting keek ze de dokter aan.

‘Wat moet ik nou?’

De dokter trok zijn wenkbrauwen op.

‘De meeste vrouwen zijn blij als ik hun het goede nieuws breng, maar ik kan zien dat het voor jou als een schok komt. Maak je geen zorgen, Annet. Je hebt ongeveer zeven maanden om aan het idee te wennen.’

Annet stond op uit haar stoel. Zes maanden, drie weken en twee dagen om precies te zijn. Waarom was ze niet voorzichtiger geweest? Ze was wel vaker impulsief, maar had zich in haar hele leven nog nooit zo oerachtig gedragen. Seks op de keukenvloer, zonder het gebruik van een voorbehoedsmiddel? Wat had haar bezielde?

De dokter schreef iets op een kladblok, scheurde de pagina eraf en reikte het haar aan.

‘Neem deze prenatale vitaminen en extra foliumzuur en maak voordat je weggaat een nieuwe afspraak met mijn secretaresse. Ik wil je graag over drie tot vier weken terugzien. Veel succes, Annet.’

Maar wat als ik deze baby niet wil, protesteerde ze in stilte, terwijl ze het kantoor van de dokter uitliep. Forrest had nog steeds geen werk en werd zelfs voor de simpelste vacatures afgewezen. Meestal was hij overgekwalificeerd, maar bij de elektronikawinkel in het dorp werd hij afgewezen omdat hij geen ervaring had in verkoop. Het was frustrerend en ontmoedigend. Gelukkig hielp hij met het huishouden. Toen ze thuiskwam was hij druk bezig in de keuken. De heerlijke geuren vrolijkten haar op.

‘Kippenworstjes met aardappelen en asperges,’ kondigde hij aan. Hij gaf haar snel een kus op haar lippen, voordat hij zijn aandacht weer aan het eten wijdde. ‘Hoe was je dag?’

‘Geweldig,’ antwoordde ze en gooide de autosleutels op het aanrecht. Terneergeslagen zakte ze op de kruk aan de eetbar. Er zou in ieder geval iemand blij zijn met het nieuws.

Forrest keek over zijn schouder.

‘Is er iets? Je bent zo stil?’

‘Ja, er is iets,’ zuchtte ze, zijn blik ontwijkend. ‘Ik ben in verwachting.’

Hij staaarde haar verrast aan. ‘Wat zei je?’ Toen liet hij zijn worstjes in de steek en nam haar in zijn armen. ‘Ik wist het!’ Zijn stem was vol vreugde. ‘Oh, ik hou zo ontzettend veel van je, Annet. Je hebt geen idee!’

‘Kijk uit, je plet me helemaal!’

Hij liet haar los uit zijn strakke omhelzing en hielp haar met overdreven, voorzichtige gebaren terug op de kruk.

‘Dat kunnen we niet hebben. Zit je zo goed?’

Ze duwde zijn handen weg.

‘Kom op zeg, je hoeft het er niet zo dik bovenop te leggen. Ik ben niet ineens van suiker.’

Forrest stak beide armen in de lucht.

‘Niet te geloven! Ik word vader! Hoera!’ Hij danste door de keuken totdat hun ogen elkaar ontmoeten. ‘Wat? Waarom kijk je zo vreemd?’

Het huilen stond haar nader dan het lachen.

‘Kom op, Annet. Waarom ben je niet net zo blij als ik?’ Hij pakte haar handen. ‘Want echt, liefje, dit is het beste dat ons kan overkomen. We krijgen een baby en worden ouders! Het is niet te geloven.’

Ze keek hem vertwijfeld aan.

‘Ik ben in shock en moet nog aan het idee wennen.’

Hij zakte op één knie. Met zijn blik op haar gezicht kuste hij haar handen.

‘Maak je geen zorgen. Alles komt dik in orde. Oh, Annet. Je maakt me zo gelukkig. Wil je met me trouwen?’

Annet snakte naar adem.

‘Trouwen? Hoe kom je daar nou bij?’

Totaal niet ontmoedigd door haar lauwe reactie, keek hij haar stralend aan.

‘Kom op! Laten we het bezegelen met een bruiloft. Wat denk je ervan?’

Ze voelde een vonk van ergernis.

‘Je weet dat ik niet geloof in het huwelijk. Kijk naar mijn moeder. Die moet nog scheiden van nummer vier terwijl ze al op jacht is naar nummer vijf.’

‘Dat heeft toch niets met ons te maken?’ protesteerde Forrest. ‘Jij bent totaal anders dan je moeder! Dat weet je dondersgoed.’

Vechtend tegen haar tranen zag ze hoop en liefde in zijn ogen. Ze wilde hem graag geloven, maar was niet te overtuigen. Ze had het te vaak gezien en niet alleen bij haar moeder. Een huwelijk veranderde een relatie. Minnaars werden vijanden, engelen veranderden in duivels, en liefde transformeerde in afkeer en haat. Het huwelijk was niet voor haar weggelegd en een baby veranderde daar niets aan. Teder nam ze zijn gezicht tussen haar handen en drukte haar lippen tegen zijn voorhoofd.

‘Het gebeurt niet,’ zei ze resoluut. De lucht van aangebrand vlees drong tot haar door. ‘Trouwens, hoe denk je voor een baby te zorgen als het niet eens lukt met een paar worstjes?’

‘Ik hoorde het goede nieuws,’ zei mevrouw Rothschild toen ze een paar weken later Annets kantoor binnenliep. ‘Gefeliciteerd met je zwangerschap. Hoe voel je je?’

Annet stond op, trok een stoel bij en nodigde de oudere dame uit om plaats te nemen.

‘Geweldig,’ antwoordde ze.

Mevrouw Rothschild was niet overtuigd.

‘Daniël zei dat je bloeddruk te laag is en dat de dokter je aanraadde om het rustig aan te doen, maar ik zie dat je toch hard aan het werk bent. Is dat wel verstandig?’

‘U denkt toch niet dat ik thuis duimen ga zitten draaien, terwijl er nog zoveel werk te doen is voor het jubileumfeest? De catering, tafels en stoelen, persberichten en advertenties. Er is nog zoveel dat geregeld moet worden.’ Annet lachte tevreden. ‘Maar ik heb alles onder controle. De uitnodigingen zijn verstuurd, de radioreclame

wordt al uitgezonden en de drukker wacht op goedkeuring voor de nieuwe brochures. Ik heb hier een proefdruk.'

Mevrouw Rothschild bekeek de print.

'Het Keizerhuis viert het tweehonderdjarig bestaan. Wij nodigen u en uw familie uit om deze mijlpaal met ons te komen vieren,' las ze hardop en knikte goedkeurend. Toen bekeek ze de achterkant. 'Het Keizerhuis is wereldberoemd vanwege de schilderijen van de negentiende-eeuwse schilder Alexander Reginald Keizer. Het biedt daarnaast ook lessen en workshops aan voor schilders, beeldhouwers, en textielwerkers. Een tweede aanbouw heeft ruimte gecreëerd voor meer activiteiten en wisselende exposities.

De eerste expositie in deze serie toont een uitgebreide collectie antieke poppen, gedoneerd door mevrouw Carolien Rothschild-Keizer, interessant voor jong en oud. Gedurende het komende jaar volgen er nieuwe tentoonstellingen met wisselende thema's. Voor actuele informatie verwijzen wij u graag naar onze website.'

'Wat denkt u ervan?' vroeg Annet en ze beet nerveus op haar lip.

Mevrouw Rothschild liet haar handen in haar schoot vallen.

'Ik moet eerlijk zijn...,' begon ze.

'U vindt het vreselijk,' zei Annet en zakte teleurgesteld achterover in haar stoel. 'Alstublieft. Het is niet te laat om dingen te veranderen. Hoe kan ik het verbeteren?'

'Gekke meid,' lachte mevrouw Rothschild. De fijne rimpeltjes naast haar ogen verdiepten zich. 'Toen ik je voor het eerst ontmoette tijdens die vergadering een aantal maanden geleden dacht ik bij mezelf dat Daniël Mokkenburg gek was geworden om een magere tiener in een gescheurde spijkerbroek als assistente en marketingmanager aan te nemen. Maar ik kwam al gauw tot de

conclusie dat je een hardwerkende, intelligente, vastberaden jonge dame bent.’

‘Ja, ik weet het, een echt kreng,’ viel Annet haar in de rede.

Mevrouw Rothschild moest zo hard lachen dat ze moeite had om adem te halen.

‘Het gebeurt niet vaak dat ik iemand ontmoet die zo uitgesproken is,’ hikte ze. ‘Ook al kan ik je woordgebruik niet altijd appreciëren, ik vind je een buitengewone jonge vrouw, die zich met toewijding en tomeloze energie inzet voor het museum. Ik ben blij dat ik je heb leren kennen. Je inspireert me en geeft me een geweldige hoeveelheid plezier.’

Annet bloosde onder haar lovende woorden.

‘Ik doe alleen maar mijn werk.’

Mevrouw Rothschild legde de brochure terug op het bureau.

‘Behalve dat ik er graag wat meer kleur in zou willen zien, vind ik het perfect zo. Je kent mij. Mijn jaren in Afrika hebben mijn smaak erg beïnvloed. Ik hou van bonte kleuren.’

“Dat had ik al begrepen,” lachte Annet. Vanochtend droeg ze een met gouddraad afgewerkte donkerpaarse broek met wijde pijpen. Een bijbehorende sjaal was om haar hoofd gedrapeerd. Aan haar voeten had ze mosterdkeurige canvas bootschoenen.

‘Waarom woonde u daar zo lang?’

‘Mijn man was arts. Hij specialiseerde zich in de diagnose en behandeling van tropische ziekten die door insecten worden overgedragen. Hij werd over de hele wereld uitgezonden om andere artsen te onderrichten. Ik volgde hem overal, ook toen onze drie kinderen nog klein waren.’

‘Dat moet moeilijk zijn geweest,’ zei Annet.

‘Ik zou hem tot in de hemel zijn gevolgd,’ antwoordde ze met een verdrietige blik.

Niet voor de eerste keer gingen Annets gedachten naar Forrest. Zou zij zelf bereid zijn om haar baan en leven in Duindam op te geven als Forrest ergens ver weg werk zou vinden? Waarschijnlijk niet. Ze moest er niet aan denken om te verhuizen en alles achter zich te laten.

Hoofdstuk 4

Op van de zenuwen stoof Annet door het appartement. Vandaag was de grote dag. De dag waarvoor ze vele uren had overgewerkt. De gedachte dat ze iets over het hoofd had gezien, gaf haar knikkende knieën.

‘Forrest, ik kan mijn schoenen niet vinden,’ klaagde ze terwijl ze de slaapkamer in rende. De dekens bewogen en een hoofd met warrige blonde krullen verscheen. Hij strekte zijn armen uit boven zijn hoofd en geeuwde.

‘Jeetje, lig je nou nog steeds in bed? Ik hoopte dat je onder de douche zou staan.’

Hij rekte zich nog een keer uit en duwde de dekens weg. Zijn volle naakte glorie lachte haar toe.

Ze negeerde hem en opende haar kast voor de tweede keer. Op haar knieën begon ze alle schoenen eruit te gooien tot zijn armen om haar middel gleden en ze tegen een warme borstkas werd getrokken. Forrest drukte zijn gezicht in haar nek en knuffelde haar.

Ze duwde hem van zich af.

‘Hoe lief ik je ook vind,’ mopperde ze, ‘hier hebben we geen tijd voor. We moeten er binnen een uur zijn en ik moet nog mijn schoenen vinden, ontbijten en make-up opdoen.’

Met een overdreven gebaar liet hij haar los.

‘Oké, ik geef het op.’ Hij draaide zich om en liep naar de badkamer.

‘Je hebt beloofd om te helpen vandaag,’ riep ze hem achterna. ‘Alsjeblieft, schiet op!’ Op haar buik schoof ze onder het bed, niet de meest plezierige houding voor iemand die vier maanden zwanger was. Gelukkig vond ze daar haar zwarte pumps.

Voor de spiegel deed ze haar namaak parelketting om en inspecteerde haar verschijning. Over een strak zwart jurkje droeg ze een crèmekleurig jasje. Haar lange blonde haren zaten keurig netjes in een knot achter op haar hoofd. Ze zag er professioneel uit, vond ze zelf.

In de keuken zette ze koffie en smeerde een paar broodjes. Tien minuten later verscheen Forrest. Hij had zich gedoucht en geschoren, en droeg zijn favoriete zwarte spijkerbroek met een geblokte bloes. Ze schonk een tweede kop koffie in en gaf hem een broodje met ham.

‘Ik werk even mijn make-up bij,’ zei ze.

Voordat ze wegliep pakte hij haar arm.

‘Ik weet hoe belangrijk deze dag voor je is, en zal er zijn wanneer je me nodig hebt,’ zei hij. ‘Beginnend met een advies. Probeer vandaag een beetje op je woorden te letten.’

‘Dat zal niet meevallen,’ lachte ze en gaf hem een zoen op zijn mond.

Een half uur later reden ze het parkeerterrein van het Keizerhuis op. In de auto achter hen zaten Sofie Henderson, de boekhoudster, en haar man William. Ze parkeerden naast elkaar en stapten tegelijkertijd uit.

‘We konden het niet beter treffen met het weer,’ zei William. ‘Er is geen wolkje aan de lucht.’

Met zijn vieren liepen ze in de richting van het museum. De deuren stonden al wagenwijd open en ballonnen in allerlei kleuren zweefden vrolijk in de ochtend bries.

Een gezette man in een blauwe overall volgde hen naar binnen en liep in de richting van Beverly die achter de receptie zat. ‘Ik kom hier tafels en stoelen afleveren. Waar wilt u ze hebben?’

‘In het auditorium,’ antwoordde Annet, onmiddellijk de leiding nemend. ‘Jullie kunnen de ingang aan de achterkant gebruiken.’

Vanuit haar ooghoeken zag ze Beverly naar Forrest kijken. Het was geen geheim dat ze een oogje op hem had. Haar ongepaste interesse was regelmatig het onderwerp van scherts. Met een waarschuwend blik naar Beverly duwde ze Forrest in de richting van haar kantoor.

‘Wat staat er vandaag precies op het programma?’ vroeg hij.

‘Om tien uur gaan de deuren open. Alle bezoekers worden door vrijwilligers verwelkomd en krijgen een brochure met een plattegrond van het museum en uitleg over de rondleiding die hen door het hele museum en langs alle collecties voert.’ Met een onzeker gebaar streek ze haar zwarte jurkje glad. ‘Je kunt toch nog niet zien dat ik zwanger ben, hè?’

‘Je maakt je toch niet ineens druk over wat mensen van je denken?’ vroeg Forrest verbaasd.

‘Natuurlijk niet.’ Annet rechtte haar rug. ‘Kom mee naar het auditorium. Om drie uur begint daar de officiële receptie, gevolgd door een buffet voor genodigden, sponsors en andere vips. Ik zou het erg op prijs stellen als je wilt helpen met de coördinatie.’

Een gestage stroom bezoekers baande zich de hele dag een weg door het museum. Annet liep van hot naar her om problemen op te lossen, vragen te beantwoorden, en instructies en advies te geven. De tijd vloog voorbij totdat ze Forrest weer tegen het lijf liep. Hij stond op een ladder een TL-buis te vervangen. Beverly keek naar hem op met de kapotte lamp in haar hand. Ze had de bovenste twee knoopjes van haar bloes losgemaakt, zodat Forrest, als hij naar beneden keek, goed zicht had op de welving van haar borsten. Die meid begon Annet behoorlijk de keel uit te hangen. Maar ze besepte dat dit niet het juiste moment was voor een confrontatie en keerde hen met gebalde vuisten de rug toe.

In de Stormzaal stond Carolien Rothschild met een aantal bezoekers te praten. Haar poppencollectie was een groot succes. Geïnteresseerd volgde Annet het gesprek. Toen de bezoekers wegliepen keek Carolien haar bezorgt aan.

‘Is alles goed met je? Je ziet er verhit uit.’

‘Ik moet alleen even op adem komen voordat de receptie begint,’ bekende Annet en ze zonk neer op een stoel. ‘Weet u hoe laat het is?’

Carolien keek op haar met juwelen ingelegde gouden horloge.

‘Tien voor drie. Dat geeft je dus maar tien minuutjes.’ Ze zakte in de stoel naast Annet. ‘Ik sta al de hele dag op mijn benen en kan ook wat rust gebruiken.’

‘Dat kan ik me voorstellen,’ zei Annet en zuchtte. ‘Is het normaal om zo overdreven emotioneel te reageren als je in verwachting bent? Geloof het of niet, maar voor ik hier naar binnen liep, had ik bijna iemand een klap in het gezicht gegeven.’

‘Komen daar die rode konen vandaan?’ plaagde Carolien.

Annets glimlachte. De oude dame was haar dierbaar geworden. Haar moeders ouders waren allebei jong overleden. Die van haar vader had ze nooit gekend. Tot nu toe had ze het nooit als een gemis ervaren dat ze geen oma had. Zou ze net zo'n ongecompliceerde vriendschap met haar oma hebben gehad als nu met Carolien?

'Een zwangerschap kan van alles met zich meebrengen, lieverd,' ging Carolien verder. 'Ik had allerlei klachten, maar alleen met mijn eerste. Ik was afgemat, had gevoelige borsten, harde buiken en kramp. Doe wat de dokter zegt: luister naar je lichaam, rust als het nodig is en neem je vitamines.'

'U beschrijft precies mijn symptomen,' zei Annet, 'maar ik ben ook gespannen en onzeker.'

'Logisch,' knikte Carolien instemmend. 'Een zwangerschap is een spannende tijd. Ondanks de ongemakken genoot ik er altijd enorm van. Zie het zwanger zijn als een avontuur, vol hoop en verrassingen. En betrek Forrest erbij. Hij zal je met alles steunen.'

De gedachte aan Forrest gaf haar een warm gevoel van binnen.

'Forrest is nog steeds in de zevende hemel en is echt geweldig voor me. Het maakt niet uit hoe gemeen of humeurig ik ben. Hij blijft mijn grote steun en toeverlaat. Zonder hem zou ik dit echt niet aankunnen.'

'Jij kunt alles aan, Annet,' antwoordde mevrouw Rothschild met overtuiging in haar stem. 'Heb ik je al eens verteld hoeveel jij me aan mijn kleindochter Kara doet denken?'

Carolien was enorm trots op haar kleindochter en had haar dit al diverse malen verteld.

'Ik weet het,' gaf Carolien toe. 'Dit is niet de eerste keer dat ik over haar begin, maar ik had je nog niet verteld dat ze haar masters heeft gehaald in kunstconservering en restauratie. Ik heb met Daniël

gesproken over de conditie van de schilderijen van Alexander Keizer en hem aangeraden om Kara uit te nodigen voor een inspectie. Ik denk dat ze een grondige opknopbeurt kunnen gebruiken.’

Annet stond op en strekte de pijnlijke spieren in haar rug.

‘U hebt waarschijnlijk gelijk. Zelfs ik kan zien dat ze vuil zijn.’ Ze omhelsde Carolien. ‘Bedankt voor de peptalk. Ik kan er weer tegen.’ Vrolijk wuivend liep ze de Stormzaal uit.

In het auditorium liepen minstens honderdvijftig mensen met glazen in hun handen, smullend van de bitterballen, blokjes kaas en andere hapjes die de catering serveerde. Daniël Mokkenburg stond op het podium en tikte met zijn vinger tegen de microfoon om het geluid te testen. Een luidspreker gaf een doordringende piep. Iedereen keek in zijn richting.

‘Dat is ook een manier om de aandacht te krijgen,’ lachte hij. ‘Welkom allemaal in het Keizerhuis.’

Annet luisterde met een half oor naar de toespraak die ze voor Daniël had geschreven en zocht intussen Forrest in de menigte. Vriendelijk knikkend en handenschuddend, baande ze zich een weg door de aanwezigen naar het podium.

Daniël zag er goed uit in zijn zilvergrijze kostuum. Zijn vrouw keek vol bewondering en liefde naar hem. Annet ging naast haar staan op het moment dat Daniël zijn woorden van welkom afrondde.

Zijn vrouw klapte hard in haar handen en lachte Annet toe. ‘Wat een geweldige dag,’ zei ze met een trotse blik.

‘Dan geef ik nu het woord aan Marc Witteman, de burgemeester van Duindam,’ zei Daniël. Hij overhandigde de microfoon aan de jongere man die naast hem op het podium stond.

‘Dank u mijnheer Mokkenburg,’ begon Witteman, zijn keel schrapend. ‘Mag ik aannemen dat iedereen hier bekend is met het werk van Alexander Reginald Keizer?’

De aanwezigen lachten instemmend en met een sussende handbeweging stopte hij het geroezemoes.

‘Maar wat weten we van zijn persoonlijke leven? Van zijn gezin en naaste familie? Ja, we weten dat hij getrouwd was met een vrouw die haar tijd ver vooruit was en dat zijn kinderen en kleinkinderen zijn nalatenschap generaties lang in stand hebben gehouden. Maar wat weten we van de man zelf, behalve dat hij een van de beroemdste schilders van de negentiende eeuw is? Om eerlijk te zijn, bijzonder weinig.’

Annets gedachten dwaalden af naar het buffet dat achter de grote vouwdeuren werd opgezet. Ze vroeg zich af of ze niets was vergeten. De band had al eerder hun apparatuur klaargezet en zou na de receptie gaan spelen. Voor zover ze kon bedenken liep alles op rolletjes.

‘Bedankt allemaal,’ zei de burgemeester en sprong van het podium af. Hij belandde precies naast Annet en drukte haar hand. ‘Geweldig georganiseerd, Annet,’ zei hij. Na nog een aantal vriendelijke woorden nam hij afscheid en verdween tussen de mensen door naar buiten.

Annet trok haar jasje uit. Ze voelde zweetdruppeltjes tussen haar borsten. Met haar jasje over haar arm liep ze naar haar kantoor, ontstemd dat ze Forrest nog steeds niet had gevonden. Ook zijn ouders, die zich tussen de bezoekers bevonden, hadden hem niet gezien.

Ze liep naar haar kantoor. Tot haar schrik stond de deur open. Forrest hing lui achterover in haar bureaustoel met zijn handen

achter zijn hoofd. Hij was in gesprek met een jonge vrouw die pontificaal boven op haar bureau zat. De houding van de vrouw was er een van uitdaging, met haar rok zo hoog opgetrokken dat je haar kanten onderbroek kon zien. Het was Beverly. Wat een brutaliteit. Annet kon haar ogen niet geloven.

‘Wat is er hier aan de hand?’ riep ze woedend.

Beverly liet zich met een laatdunkende blik van het bureau zakken en blies Forrest een handkus voordat ze naar de deur liep. Annet vingers sloten zich als een bankschroef om haar pols.

‘Blijf bij hem vandaan, vuile trut!’ siste ze met vuurspuwende ogen.

‘Jeetje, Annet, wat is er met jou aan de hand?’ zei Beverly en ze probeerde zich los te maken uit Annets greep. ‘We zaten alleen maar wat te praten.’

Met moeite bedwong Annet de neiging om de vrouw haar ogen uit te krabben. Vol afkeer liet ze haar arm los. Beverly vluchtte meteen het kantoor uit en Annet draaide zich om naar Forrest.

‘Ik zal er voor je zijn, hè? Mooi niet dus!’ Voordat hij kon antwoorden draaide ze hem de rug toe, liep hooghartig haar kantoor uit en gooide de deur voor zijn gezicht dicht. In de hal zette ze het op een rennen. Ze stoof op haar hoge hakken voor de verbaasde ogen van de bezoekers en vrijwilligers langs naar buiten. Het duurde niet lang voor Forrest haar volgde.

‘Kom op, Annet. Stop!’ riep hij. Met zijn lange benen had hij haar al snel aan de rand van de duinen ingehaald. Hij greep haar arm en dwong haar om stil te staan.

Driftig draaide ze zich om en begon met beide vuisten op zijn borst te slaan.

‘Houd daar mee op,’ protesteerde hij en greep haar polsen. ‘Wat is er in vredesnaam met jou aan de hand?’

Annets gezicht was knalrood en ze snakte naar adem.

‘Iedere keer als ik je nodig had, was je druk bezig Beverly te vermaken,’ wierp ze hem woedend voor de voeten.

‘Kom op zeg, ik was alleen maar vriendelijk,’ verdedigde hij zichzelf. ‘Ze is van geen enkele betekenis, totaal onbelangrijk. En denk nou niet dat ik niets heb uitgevoerd. Ik ben de hele dag druk bezig geweest met tafels en stoelen slepen. Ik heb een lamp gerepareerd, een toilet ontstopt, vuil weggebracht en zelfs braaksel in een van de gangen opgeruimd.’

Annet zakte neer in het warme duinzand. Roerloos keek ze voor zich uit. Ze was boos op zichzelf dat ze zich zo had laten gaan en schaamde zich voor haar overdreven jaloezse gedrag. Forrest had gelijk. Hij zou haar nooit bedriegen met Beverly. Hoe haalde ze het in haar hoofd om hem niet te vertrouwen? Met haar rug naar hem toe pakte ze een handje met zand en liet het tussen haar vingers door sijpelen, totdat ze tot rust was gekomen en hem weer aan durfde te kijken.

Forrest zat van een afstandje onderzoekend naar haar te kijken, voorbereid op alles. Maar het leek alsof een tweede donderbui uitbleef. Hij verschoof een beetje zodat hij haar gezicht kon bestuderen. Met iedere ademteug vol rustgevende frisse zeelucht zag hij haar woede verminderen en overgaan in beheersing en rust. Hoe overstuur ze ook was, de duinen en de zee hadden altijd een kalmerende invloed op haar. Hij schoof iets dichters naar haar toe en legde zijn arm om haar schouders.

‘Wil je erover praten?’